

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

klart af selve Romtraktaten, at den bestemmelse, der eksisterede, var midlertidig og skulle afløses i 1975. Der er altså ikke, sådan som hr. Ib Nørhund var inde på, tale om nogen snigende ændring, idet den har været kendt for enhver, der har villet sætte sig ind i det i sin tid.

Hr. Maigaard stillede fire spørgsmål. Det ene var, hvad der ville ske, hvis Europa-Parlamentet slet ikke efterlevede den forpligtelse, det havde påtaget sig. Nu er hr. Maigaard jo selv medlem af Europa-Parlamentet, og man kan næppe forestille sig — jeg kan da heller ikke forestille mig, at hr. Maigaard selv kan tænke sig — at Europa-Parlamentet skulle undlade at opfylde en forpligtelse, det selv klart har påtaget sig, og derfor går jeg ud fra, at det er et så tænkt tilfælde, at det slet ikke eksisterer i virkeligheden. Skulle imidlertid dette det helt utænkelige indtræffe, er der jo tale om en bristende forudsætning for vor tilslutning. Vi har ved behandlingen i Ministerrådet meget tydeligt gjort det til en betingelse for dansk tilslutning, sådan som hr. Maigaard også kender det både fra arbejdet i Parlamentet og fra de møder, vi har haft i markedsudvalget, at vi har gjort det som en klar betingelse for dansk tilslutning. Nu har Europa-Parlamentet altså allerede ændret sine interne retningslinjer for budgettet 1976 og har meddelt, at det agter at ændre sine bestemmelser de kommende år.

Så spørger hr. Maigaard, hvad der ville ske, hvis et senere Parlament omgjorde disse bestemmelser. Det kan jeg også meget dårligt forestille mig skulle ske, men her må svaret igen være: hvis det skulle ske, er der tale om bristede forudsætninger, idet vi har tilsluttet os denne traktat under denne udtrykkelige forudsætning.

Det tredje spørgsmål, hr. Maigaard stillede, var, om man har vetoret i budgetspørgsmål. Jeg vil gerne endnu en gang svare hr. Maigaard på det spørgsmål med det, jeg også alle de andre gange har sagt til hr. Maigaard, nemlig at der ikke er nogen ennemæssig begrænsning i Luxembourgforliget. Luxembourgforliget siger, at hvis der er tale om sager af vital betydning for det enkelte land, har man vetoretten, og der er ikke gjort nogen ennemæssige begrænsninger i det, det enkelte land kan op-

fatte som værende af vital betydning. Men det er klart, at hvis man skal bruge Luxembourgforliget, skal landet opfatte sagen som af vital betydning, og det er jo åbenbart, at det ikke er alle budgetproblemer, der kan siges at være af denne karakter, vel snarere tværtimod.

Endelig spørger hr. Maigaard, hvem det er, der afgør, om udgifterne er obligatoriske eller ikke-obligatoriske. Hertil er at sige, at det afgør de enkelte institutioner hver for sig; Ministerrådet afgør det for sit vedkommende, Parlamentet for sit vedkommende, og sker der det, som vi har set et konkret eksempel på, at man vurderer det forskelligt, må man søge, om man kan finde et kompromis, komme til en politisk løsning af den ene eller anden art. Kan man ikke det, er det til syvende og sidst Domstolen, der må afgøre spørgsmålet. Hidtil har vi altså klarret det ved forhandlinger mellem Parlamentet og Rådet, og det ønsker jeg også man fortsat skulle kunne gøre, men hvis det ikke lykkes, må det altså overgives til Domstolen at træffe en sådan afgørelse.

Endelig vil jeg gerne sige til hr. Steen Folke, at der ikke ved dette forslag på nogen måde er tale om en udhuling af vetoretten, idet de enkelte lande fortsat har den vetoret, der er hjemlet i Luxembourgforliget; disse afstemningsregler for Parlamentet ændrer intet ved dette forhold.

Maigaard (SF):

Udenrigsøkonomiministeren spurgte mig, om jeg kunne forestille mig, at Europa-Parlamentet ikke ville stå ved sine løfter, og dertil er der at sige, ihukommende hvordan budgetproceduren fra 1976 endeligt blev fastlagt, hvor svært det var, og hvor løst det foregik, at Europa-Parlamentet vel holder sine løfter lige så præcist og lige så længe, som den socialdemokratiske regering gør det.

Så vil jeg sige om de tre første svar, at de er udmærkede for en Parlamentsdebat. Det må vi arbejde videre med i markedsudvalget, bl.a. for at finde en form for, hvordan vi kan meddele de otte andre medlemslande, at den danske regering ser sådan på det. Det skal jo ikke bare siges her; det skal også komme de andre medlemslande til kundskab.

Hvad angår det fjerde spørgsmål, er jeg